

N°. 9. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Tredie Samling.

Fjerde Møde.

Tirsdagen den 21de Juni.

(Fortf.)

Gram. Det er kun med ganske faa Ord, at jeg skal udtale mig i dette Døielik. Det er ikke forat indvirke i nogen Henseende, hverken i den ene eller den anden Retning, men forat forklare min egen Stilling i den Sag, som nu foreligger, og som der skal afstemmes over idag. Jeg har hidtil hørt til dem, som have stemt mod Arvebudskabet paa den Maade, som det forelaae, ikke fordi jeg i mindste Maade var imod, men tværtimod med Glæde vilde antage den ene Deel af Budskabet, men derimod ikke blot efter min egen Mening men efter Raadsførsel med saamange andre retskloegtige og statskloegtige Mænd har indseet, at der virkelig i sin Tid kan reise sig store Farer for Fædrelandet med Hensyn til den Maade, hvorpaa Sagen nu tænkes ordnet. Jeg stemte imod Budskabet forrige Gang, fordi Ministeriet i mine Tanker ikke udtalte sig ganske bestemt saaledes, at det laae som en Nødvendighed baade for Indlandet og Udlandet, der var noget Bælgende i Ministeriets Fremtræden (Nei! Jo!) — Enhver maae have sin Overbeviisning; jeg giver fuldkommen de andre Herrer Ret til at have deres, men enhver Mand, som sidder her, har ogsaa Ret til at have sin — saaledes at vi idetmindste ikke saae den europæiske Nødvendighed; hvergang der blev talt derom, traf den høitærede Primierminister, som nu er Udenrigsminister og dengang tillige var det, sig i Grunden tilbage; den blev ikke fuldstændig viist (Jo!) (ikke for mig idetmindste, og for Mange tillige med mig heller ikke), og derfor stemte jeg Nei dengang; men nu ligger Sagen ganske anderledes for, (Nei!) (for mig ligger den anderledes for), Enhver maae have

Lov til at have sin Mening, og jeg maa have Lov til at udtale min, og jeg maa bede den høitærede Formand om Ret til at udtale mig.

Formanden: Jeg vil tillade mig at oplæse § 21 af Forretningsordenen: Bisaltes eller Misshags-Uttringer af Rigsdagens Medlemmer ansees som stridende mod god Orden.

Gram: Dengang laae Sagen ikke saaledes klar for mig, at jeg med en god Samvittighed kunde sige Ja dertil, men nu troer jeg at kunne gjøre det, og vil gjøre det idag. Jeg vil sige Ja dertil, for jeg kan ikke indlade mig paa — jeg veed ikke hvad jeg skal kalde det — en Mellemvei, om jeg saa maa sige, idet man siger, jeg vil ikke stemme, jeg vil gaae bort herfra, det kan jeg ikke indlade mig paa; Folkets Stemme har kaldt mig til denne Plads, og her skal jeg svare mit ærlige Ja eller ærlige Nei og intet Videre; jeg kan ikke bekvemme mig til at sige: jeg stemmer ikke. Det har jeg, saavidt jeg veed, kun gjort i en eneste Sag, og jeg var meget bedrovet over, at jeg havde gjort det; det var dengang Spørgsmaalet laae for om Overgangen til tredie Behandling af Fæstelsesforholdene, da svarede jeg: „jeg stemmer ikke,“ men jeg var misforstået med mig selv bagefter, og jeg skal, saa sandt jeg sidder her, aldrig sige mere: „jeg stemmer ikke;“ jeg vil sige et ærligt Nei eller et ærligt Ja, og idag siger jeg Ja til det kongelige Budskab, thi jeg troer nu, at der er en indre saavel som en ydre Nødvendighed derfor, og jeg troer, der vilde være Fare for vor Grundlov og for Alt hvad der er os kært og dyrebart her, dersom vi fremdeles vilde modsætte os det, og derfor vil jeg sige Ja; men jeg maa dog tilføie, at i mit Ja lægger jeg for min egen Person en dobbelt Betydning; mit Ja har sin Betydning i Forsamlingen og